

Hegyi Botos Attila

Égsirató

Mintha öröktől fogva
itt lebegtél volna
tengerre nyíló ablakunk előtt.
Hozta-vitte szerelmed
hárfahangjait a szél.
Merre szállt el tekinteted?
Zengő hangod hova illant?

Virágba borítottad hegyeink,
házunk fényben fűröszötted.
Érintettél, s életre kelt.
Merre szállt el tekinteted?
Zengő hangod hova illant?

Most zokog a szem.
Veled nézte, de nem látta.
Jajgat a száj. Fül nem hallotta.
Hiányod voltunk!
Hiányunk lettél,
EGYETLENÜNK!
Merre szállt el tekinteted?
Zengő hangod hova illant?

Gyöngye csónakodon
alászálltál a fények kapuján.
Kék ködökön túl lebegsz
éji egek ormán.
Kisebb a kisebbnél.
Nagyobb a nagyobb nál.
Csöpp rózsafelhő,
messzi-messzi csillag.

De itt sötét van, s hideg.
Szemünkre nem jön többé álmod.
Merre szállt el tekinteted?
Zengő hangod hova illant?